

Erik Loman: Juichen van blijdschap als het klaar is

Magazine » Interviews » Schilderijen en Tekeningen

Interviews: Erik Loman: Juichen van blijdschap als het klaar is

'Ik dacht: lekker gooien met verf, knallen in de tuin. Maar ik had gewoon niet gezien dat er wasgoed achter hing.' Aldus kunstschilder Erik Loman. Lees verder.

Hij maakt decors voor RTV-Oost, schildert alles wat los en vast zit (auto's, panelen, deuren, glas, bomen...) maar ook 'gewone' doeken. Kunstschilder Erik Loman:

'Mijn werk is vrolijk. Ik merk altijd als ik een expositie heb op een kunstmarkt sta, dat mensen gaan glimlachen om wat ik maak. Daar word ik zelf dan ook weer opgewekt van. Zo beschouwd is kunst maken een enorme bijdrage inderdaad aan een prettig bestaan!

Ik werk met acryl, en gebruik veel primaire kleuren. Behalve kleine en grote doeken schilder ik op alles. Veel deuren, die worden hier in de regio vaak gebruikt voor tv-uitzendingen als een decor-stuk. Ik heb net een nieuwe deur beschilderd en die staat nu in het decor van het RTV-oost programma "regiotap" voor het nieuwe seizoen. Verder staat er een tafel, een drietal "boomstammetjes" en een werk van me in dit decor.

Ik ben pas in 1999 begonnen met schilderen. Ik wilde mezelf uiten. Nou dat lukte... Ik kon niet stoppen en was verslaafd aan het witte doek. Ik was dagen en nachten aan het werk tot dat ik er bijna ziek van werd. Ik vergat de wereld om me heen eten en drinken waren niet belangrijk, maar ja wel nodig. Maar stoppen kon ik niet. Ik was net een wekker die afliep.

'Ik durf meer'

Dat is veranderd. Dat moest ook wel. Dag en nacht met verf tekeer gaan is voor je omgeving immers ook niet leuk... Later kwam er dus meer structuur in. En ontwikkeling. Meer kleur, meer techniek. Ik durf meer. Ik voeg soms ook elementen toe aan mijn kunstwerken zoals mijn kwasten en pallet. Die horen er dan bij vind ik dus... Die bevestig ik dan op het doek.

Of ik er van kan leven? Bijna. De eerste jaren dat ik

schilderde durfde ik bijna niet iets te verkopen maar nu door exposities en kunstevenementen en workshops geven heb ik een beetje geleerd hoe je het ongeveer aanpakt. En ja, af en toe gaat het zo hard dat je denkt: als dit zo een beetje doorgaat kan ik er van leven. Daar zou ik echt helemaal gelukkig van worden. Dat ik de hele dag week, maand, jaar bezig mag zijn met mijzelf kunstzinnig te uiten - en dat ik daar ook van kan leven. Helemaal top zou dat zijn.

Juichen

Waarom ik er zo gelukkig van word? Ik wil graag vrij zijn, en het liefste vrij door kunstzinnig bezig te zijn en niet de deur uit te gaan. Als ik schilder ben ik de weg kwijt. Ik vergeet alles en knal mijn gevoel er uit. Na afloop sta ik soms te juichen van blijdschap. Dan is er is een werk klaar. Dan lijkt het wel alsof ik vader ben geworden. En we noemen hem...

Ik ben autodidact, heb geen speciale opleiding gevolgd. Ben gewoon begonnen. Vanuit het idee: ik vind dat je altijd moet doen wat je wilt doen. Volg je eigen hoofd, zeg ik tegen iedereen die twijfelt.

Wasgoed onder de verf

Wat mijn omgeving vindt? Die is niet altijd blij met mijn kunstzinnige uitspattingen. Sterker, mijn creatiedrang geeft soms wel onrust. Want als me wat te binnen schiet dan moet het gelijkgebeuren. En weg ben ik dan, naar mijn atelier. Pas nog dacht ik: lekker gooien met verf, knallen in de tuin. Gaaf, lekker buiten. Maar ik had gewoon niet gezien dat het wasgoed er achter hing. Ik dacht: nu volgt boosheid! De reactie was verbazend goed. Oorzaak: het was mijn eigen kleding die aan de lijn hing. En zo zijn er wel meer 'ongelukjes'.

Ik begrijp echt dat het niet altijd leuk is als ik weer eens mijn sporen heb nagelaten in huis, de verf je overal toelacht. Daarom ben ik zo blij met mijn partner, die me toch stimuleert. Als ik mijn zelfvertrouwen even kwijt ben, dan steunt hij me, en heb ik het zo weer terug.

